

KEVÄINEN VALLANKUMOUS

Kirj. Niilo Mäki.

Taasen pukeutuu luonto juhlapukuun,
Alta sorron nousee hyisen talven;
Lämpöä lietsovi ihmissukuun,
Mi pimeäss' harhaa, sumuss' öisen.
Se uskon uuden rinnoiss' syttää,
Mielet murheen iloon vaihtuu.
Nyt nauttimahan kaikki rientää;
Pienemmäksi puutteet haihtuu.

Sinitaivaslaelta aurinko keväinen
Säteitään kultahohteisia valaa;
Se tuloa kesän ennustaa armaisen,
Sielut vapauden tuntua palaa.
Maaemo verhon vihreän saa,
Kukat purppuraiset elohon herää;
Luonto lempeää, tyyntä on rauhaisaa,
Pois talven se myrskyisen saa.

Vaikka kellot kevään helkkyen soi,
Vapahdusta kaikuen luonnon.
Työläiset ilokseen sitä tuntea voi,
Jotk' kahleiss' kamppailevi riiston.
Elo synkkää on kirkkaankin päivyen
Ja tunnelmat vapauden taikaa.
Yhä kärsivi orjat huoaten,
Kunnes kestävi sorron aikaa.

Viel' nousevi aurinko armas vapauden,
Joka rientoa aattemme johtaa;
Se on aurinko kansojen valkeuden,
Se sieluimme silmistä hohtaa,
Tarmoa, kuntoa kasvattaa raatajien,
Kun myös rohkeutta ja tietoisuutta;
Valon soihtuna on taisteluiden tuimien,
Kulkiessamme kohti aikaa uutta.

On solidaarisuudessa voimamme,
Eeess' sen kestä ei sortajien valta;
Se ase meidän on parhaamme,
Joll' kerran nousemme ikehen alta
Luonto keväisin murtavi kahleensa,
— Varmahan mekin viel' murramme;
Riistojärjestelmän saatamme hautaansa,
Tilalle työn tasavallan rakennamme.

KANSAINVÄLISYYS

Kansainvälisiä järjestöjä on ollut toiminnassa jo pitemmän aikaa. Niitä on ilmennyt useammassa eri muodossa, joten otsikossa olevan lauseen lähempi selostaminen on luullakseni tarpeetonta. Sensijaan meidän on päästävä selville siitä, että minkälaisia ne ovat olleet luonteeltaan ja minkäläisten tarkoitusprien saavuttamista varten niitä on perustettu. Tähän löydämme vastauksen tutustumalla yhteiskuntakehityshistoriaan. Historia osoittaa, että eri kansat olivat vilkkaassa vuorovaikutuksessa keskenään jo vanhan ajanlaskun aikana. Ensimmäisen kansainvälisen toiminnan ilmenemismuodot olivat taloudellisia, sekä luonteeltaan, että olemukseltaan. Varsinaisesti jatkuvan toiminnan lähtökohdina pidetään Hansaliittoa, joka perustettiin 10-sadan luvulla meidän ajanlaskuamme.

Käsieteollisuuden aikakaudella, jolloin työnjako alkoi vaikuttaa yhteiskunnalliseen kehitykseen, kehittyi myös kauppiasluokka. Sen suoritettavaksi jäi tämä yhteiskunnalle välttämätön tehtävä, tavaravaihto. Yksityisten persoonallisella vastuunalaisuudella ja johdolla, sillä tavaravaihto oli silloin vielä niinsanottua käteiskauppaa. Kauppias vietyään tavaroita toiseen maahan sai sieltä aina tavaroistaan vastaavan määrän toisia tavaroita kotimaahan vietäväksi, taikka sinne missä niillä oli kysyntää. Samalla kun kaupankäynti on yksilöllistä synnyttää se kilpailua yrittelijöiden kesken, josta on seurauksena heikomman sortuminen, vaikkakaan ei kilpailun loppuminen. Kaupiaat ollessaan tavaravaihtajina ja kuljettajina, olivat myös yhteiskunnallisesti tärkeässä asemassa, huomaavat kilpailun turmiollisuuden. Siitä on seurauksena, ei ainoastaan heikomman sortuminen,

European maiden keskinäinen asema sodan seurauksena.

vaan koko kauppiasluokan taloudellinen heikontuminen. Tämä tietoinen itsensä säilyttäminen oli se perussyy, joka pakotti kauppiaat liittymään keskenään, ensin kansallisesti ja sitten kansainvälisesti. Näin muodostaen eheän luokkatoiminnan, josta on ollut seurauksena Hansaliitto.

Yhteiskunnallisen kehityksen jatkuessa eteenpäin, kaupankäynti laajenee ja vakiintuu katkeamattomaksi yhteistoiminnaksi kansainvälisesti. Sekä uusien raaka-aineiden, että kauppa-alueiden löytö avasivat tilaisuuden teollisuuksien kehittymiselle ja laajenemiselle. Kauppiasluokasta, joka suorittaa yhteiskunnalle välttämätöntä tehtävää, kehittyy vähitellen hallitseva luokka. Varallisuutensa, sekä yhteiskunnallisen etevämyytensä vuoksi oli kauppiasluokka kykenevä alistamaan käsityöläiset määräämisvaltansa alaiseksi. Kokoamalla yhteen käsityöläiset, oli sillä parempi mahdollisuus laajentaa tuotantoa, sekä nopeistuttaa sitä.

Konetekniikan kehitys antaa uuden syyksen teollisuuksien laajenemiselle ja myöskin samalla edistää käsiteollisuuden kehittymistä koneteollisuudeksi. Kauppiasluokka, silloisena nousevana teollisuuskapitalistiluokkana, oli jo kansainvälistynyt, niin oli sen etujen mukaista ja samalla välttämätöntä, kansainvälistyttää tuotanto. Se olikin sille verrattain helppo tehtävä, jo ennenkin muodostamainsa yhtymäin kautta.

Politiikka.

Poliittinen toiminta on tulos yksityisomistusoikeudesta ja pidetään sitä yllä valtiollisen toiminnan kautta. Valtio on kurinpitolaitos, jonka tehtävänä on aina hallitsevan luokan etujen suojeleminen, sekä sisällistä, että ulkonaista hyökkäystä vastaan. Kapitalistiluokalle on myös välttämätöntä ottaa valtion ohjaus omiin käsiinsä. Järjestyneenä taloudellisesti, on sillä käsissään yhteiskunnallinen voima, jonka avulla se raivaa tieltään kaikki uppiniskaiset ja vastenmieliset valtionvirkailijat, sekä asettaa niiden tilalle omat, kouluuttamansa miehet. Kapitalistiluokka, saatuaan määräämisvalian kansallisen valtion yli, oli sen pyrkimyksenä kansainvälistyttää myös poliittinen toiminta, samoista syistä kuin taloudellisetkin järjestöt.

Ensimmäinen huomattavampi poliittinen kansainvälinen lienee ollut Kalmarliitto, joka tehtiin Ruotsin, Tanskan ja Norjan välillä noin 15-sadan lopulla. Sen jälkeen niitä on muodostunut useampia ja viimeisin niistä lienee Kansainliitto.

Yksityisomistusoikeus.

Yksityisomistusoikeuden oleellisempia ilmiöitä on se, että se jakaa yhteiskunnan pääasiallisesti kahteen luokkaan, omistavaan ja omistamattomaan, jälkimäinen muodostuen palkkatyöläisistä. Vaikka yksityisomistusoikeus on paljolta aikaisempi his-

toriallisesti tunnettu ilmiö, niin on palkkatyö ehdottomasti seuraus siitä. Turvataksaan toimeentulonsa on omistamaton luokka pakotettu palkkatyöhön ja niin ollen jää riippuvaiseksi omistavasta luokasta. Palkkatyön yhteiskunnallinen merkitys alkaa vasta käsiteollisuuden aikakaudella. Vaikka käsiteollisuuden aikakausi on, joka suhteessa sivuuttanut edellisen aikakauden, niin siitä huolimatta jää palkkatyöläisten yhteiskunnallinen sivistystaso verrattain alhaiseksi, jos emme ota lukuun sitä pientä osaa, joka suoritti korkeampaa ammattitaitoa kysyvää työtä, sekä henkisen työn tekijöitä, jotka korkeamman elintasonsa vuoksi erkanivat kokonaan varsinaisista palkkatyöläisistä. Luokkatuntemus siltä puuttui kokonaan. Jos palkkariitoja jolloinkin sattui, niin oli ne tähdätty yksityistä työnantajaa vastaan. Ennenkaikkeaa olivat ne kansallisia ja sellaisina hyvin hajanaisia. Vastan jälkeen kuin koneellinen tuotanto pääsee vallitsevaksi ja suurkapitalistinen tuotantotapa vakiintuu, joka luo suuremmat palkkatyöläisten armeijat ja samalla tasoittaa heidän elintonsa, alkaa järjestäytymisen tarve saada suurempaa jalansijaa työläisten keskuudessa.

Valtiovallan merkitys.

Silloin kun kapitalistiluokka oli järjestynyt ainoastaan hajanaisiin eri teollisuutta harjoittaviin ryhmiin, oli valtio, joka jo alkuperäisesti oli muodostunut yksityisomistusoikeuden suojelumuuriksi, sen varsinainen yhtymäkohta, joka sovitti heidän keskinäiset suhteensa. Mutta nyt trustikapitalistisella ajalla, jolloin eri teollisuutta harjoittavista yhtiöistä on muodostettu kaikkia teollisuuksia hallitseva suurtrusti, on valtio sellaisenaankin menettänyt merkityksensä. Valtio tänä päivänä suurkapitalistien käsissä, on ainoastaan aseenkäyttäjät työläisten taisteluyrityksiä vastaan, jonka toiminta näennäisesti riippuu sen hyvistä tai huonoista virkailijoista ja toimitsijoista. Monien hajanaisten ja epäonnistuneiden työtaistelujen jälkeen syntyi työläisten keskuudessa ajatus valtiovallan valtaamisesta. Tätä käsityskantaa työläisten keskuudessa pitää yllä osa porvarillisen sivistyksen saaneita henkisen työn tekijöitä, jotka syystä tai toisesta ovat joutuneet syrjään kapitalistien palveluksesta. Heidän toimintansa johtavimpina vaikuttimina olivat yksilölliset pyrkimykset, joskin joukossa oli niitäkin joiden toiminta perustui puhtaasti luokkataistelun pohjalle. Työ-

väenluokalta puuttui vielä silloin kokemusperäistä tietoisuutta valtiovallan pätemättömyydestä luokkataistelun välineenä. Siksi näemmekin, että ensimmäinen työläisten kansainvälinen, joka perustettiin Lontoossa v. 1864, oli poliittinen, sekä luonteeltaan että olemukseltaan. Huolimatta sen periaatejulistuksesta, ei se kyennyt kokoomaan palkkatyöläisiä yhteen taistelurintamaan. Sen jälkeen on työläisten kansainvälisiä perustettu jo useampiakin, niihin luettuna Kolmas Kansainvälinen ja P. T. K., yhtä huonolla menestyksellä. Syyt ovatkin helposti huomattavissa. Niiden tarkoituksena ei ole ollut yhdistää teollisuuspalkkatyöläisiä, vaan ihmisiä, joiden taloudelliset edut ovat ristiriitaiset, joka, kuten kokemuskin jo osoittaa, ei ole onnistunut eikä tule koskaan onnistumaankaan, huolimatta siitä kuinka suuret nerot niitä milloinkin johtavat.

Teollisuuspalkkatyöläisten kansainvälinen.

Onko teollisuuspalkkatyöläisten kansainvälistä järjestöä vielä olemassa? On! Se järjestö tunnetaan nimellä I. W. W. Vaikka I. W. W.:hen sen perustamisen aikana yhtyikin poliittisia johtajia, niin jälkeensä, teollisuusyöläiset ollen enemmistönä järjestössä, ovat kyenneet sen puhdistamaan edellä mainituista aineksista ja on nyt puhtaasti teollisuusyöläisten kansainvälinen järjestö. Miksi? I. W. W. järjestää palkkatyöläisiä teollisuusittain, eikä työkalun käytön mukaan ja se on todistus siitä, että se on teollisuusjärjestö. Eri teollisuusjärjestöistä yhdessä muodostuu I. W. W. Tänä päivänä suurkapitalistinen tuotanto on jo kansainvälistynyt niin kouraantuntuvasti, että jokaiselle vähänkin aikaansa seuraavalle palkkatyöläiselle sen pitäisi olla jo selvä. Sillä nykyään tuskin löytyy huomattavampaa teollisuutta, jossa ei eri maiden suurkapitalistien pääomat olisi yhdistetty. Suhde on sama työläisiinkin nähden. Löytyyköhän yhtään teollisuutta jossa työskentelisi yksistään italialaisia, eli jotain toista kansallisuutta olevia työläisiä, vaan ovat kaikki eroittamattomasti yhdistetty toisiinsa teollisuuden palveluksessa. Tilanne on sama jokaisessa maassa missä suurtuotanto on vallitsevana. Siis kuten näemme teollisuudet ovat kansainvälistyneet ja I. W. W. järjestää palkkatyöläisiä teollisuusittain, niin on itsestään selvä, että I. W. W. on (eikä se muuta voikaan olla) kansainvälinen teollisuusjärjestö. Ainoastaan järjestymällä I. W. W.:hen me voimme ottaa tuo-

tanto- ja jakolaitokset haltuumme. Siksi jokaisen järjestömme jäsenen velvollisuus on tehdä järjestömme tunnetuksi teollisuus-

työläisten keskuudessa ja ennen kaikkea on meidän tehtävä se selväksi itsellemme.

Andrew Turner.

KASVATUSTYÖ

LUOKKATAISTELU työn ja pääoman välillä kehittyi kuumemmaksi päivä päivältä. Kapitalistiluokan pyrkimys alentaa työväenluokan elämäntasoa jatkuvasti ja työväenluokan kapitalismin rintavarustuksia vastaan käymien taisteluiden epäonnistuminen vaatii työväenluokalta yhä selvempää nykyisen yhteiskuntajärjestelmän tuntemusta. Se pakottaa työväenluokan tutkimaan ennen kaikkea omaa luokkaasemaansa — miksi se on orjan asemassa ja miten se voisi siitä vapautua. Näissä tutkimuksissa sille selviää se seikka, että työväenluokan kurjaan asemaan on suurimpana syynä sen tietämättömyys. Voidakseen nousta nykyisestä asemastaan, täytyy sen omata niitä tietoja ja taitoja joita se ehdottomasti tarvitsee voidakseen suorittaa historiallisen tehtävänsä, vallassaolevan luokan kukistamisen.

Työväenluokka on kaikkina aikoina jäänyt vaille järjestelmällistä kasvatusta yhteiskunnan taholta. Korkealle kehittyneissä kulttuurimaissa saa työväenluokka kylläkin vissinlaisen koulukasvatuksen voidakseen olla kyvykäs palvelija tuotannossa kapitalistiluokalle, mutta varsinainen luokkakasvatus jota työväenluokka tarvitsee kyetäkseen toteuttamaan omia luokkapyrkimyksiään, on sen itsensä tehtävä.

Konetekniikan kehitys on tehnyt työväenluokasta yhteiskunnan tärkeämmän ja voimakkaamman luokan, mutta se ei ole vielä tähän mennessä kyennyt muodostamaan yhtenäistä toistelurintamaa, jonka edessä kapitalismin olisi täytynyt alistua, siksi kun siltä on puuttunut luokkatietoisuus. Siksi työväenluokan ja valvutuneen joukon tärkeämpänä tehtävänä onkin kasvattaa vielä tietämättömyydessä uinuvat joukot tietoiseksi asemastaan nykyisessä yhteiskunnassa.

Kasvatustyö eri ajoilla.

Sukuyhteiskunnassa oli elämä niin yksinkertaista, että mitään varsinaista kasvatus-

työtä ei vielä voinut olla olemassa. Käsittämättömyys luonnosta kahlehti järjen. Ihmisten henkinen kehitystaso käsitti ainoastaan vähäpätöisen joukon hajanaisia, käytännöllistä luonnetta olevia tietoja, sotkuneita yhdeksi sekavaksi vyyhdiksi kaikenlaisten mielikuvituksellisten käsitysten kanssa, joita he omasivat luonnosta. Ne kulkivat perintönä sukupolvesta toiseen ja kaikki mikä oli uutta, silloisille käsityksille vastakkaista, synnytti ihmisissä kauhua ja kärsimyksiä.

Mutta kun siirryimme patriarkaaliseen aikakauteen, niin huomaamme, että patriarkka, suvun johtajana, luotetumpana ja kokeneempänä miehenä, toimi jossain määrin kasvatustyön tekijänä. Toimien suvun järjestäjänä, hoiti hän suvun sisäisiä kuin myöskin ulkonaisia asioita, suvun yhtenäisiä etuja silmällä pitäen. Mutta kun hänen toimensa muuttui perinnölliseksi, alkaa hän yhä enemmän katsoa vaan omia etujaan ja kasvatustyökin muuttuu yhä enemmän hänen persoonaetujensa parantamiseksi ja turvaamiseksi.

Orjatalousaikakaudella taasen pantiin suurin huomio sotatekniikan kehittämiseksi. Ehdoton liikakansoittuminen pakotti heimit käymään alituisesti sotia naapuriheimojaan vastaan voidakseen laajentaa tuotantoalueitaan. Silloin myös ihminen jo kykeni tuottamaan enemmän, mitä hän välttämättömästi tarvitsi toimeentullakseen, ja niinpä aina voittajaheimot alistivatkin sodassa saadut vangit työskentelemään orjina, tuottamaan suvulle elämän tarvikkeita. Sodan olivat koko orjayhteiskunnan perustana ja siksi sotatekniikan kehittämiseksi pantiinkin suurin huomio, sillä se heimo, joka oli parhaiten asestettu, kykeni myös menestyksellisemmin käymään heimosotia.

Kun tuotanto kehittyi ja uudet tuotantosuhteet nostattivat valtaan uuden luokan uusine elämäntapoineen ja pyrkimyksineen, niin kasvatustyökin sai erilaisen luonteen. Pikkuporvarillisella aikakaudella, kauppias-